

μά με τὸ συντριμμό τους μὴ μεθῆστε πάντα ἢ πλάση ἀπὸ σκλάβους κὶ ἀφεντάδες.

Κ' ἐλεύτεροι, ἀλυσόδετοι θὰ ζῆστε. Γιατ' εἶναι κάποιες ἄλλες ἀλυσίδες, εἶναι γιὰ σᾶς, τίς φέρων γονατίστε!

Σᾶς πρόπονν, λυτρωμένοι, λυτρωτῆδες, ἀλυσοδέστε τῇ χρυσῇ σας νύτῃ, σᾶς φέρνω τίς θυσιᾶς καὶ τίς φροντίδες·

τόνομά τους Ἀλήθεια καὶ Ὁραϊότη, Ταπεινοσύνη, Γνώση, Ὑπακοή. Σ' ἓνα πρόστασι μ' ἀκοῦνε, στεργοί, πρώτοι, τοῦ κόσμου οἱ νόμοι, κὶ ἄνθρωποι καὶ λαοί.

10

Μιά κινδάρη ὀρφικὴ παρατημένη τῇ φλόγα πὸν σκορπᾶν τὰ δάχτυλά μου, σὰ γυναίκα τὸ πάθος, τὴν προσμένει.

Ἀποπάνω μου, γῦρο μου καὶ χάμον, παντοῦ εἶν' ἡ πλάση ἀνάβρουσμα ὁμορφιάς, ἀγάπης νερομάννα εἶν' ἡ καρδιά μου.

Πάω μὲ τὸ συγνεφάκι τῆς βραδιάς, πάω μὲ τῆς πεταλούδας τὰ φτερά, ψυχῇ τῆς ὀρθρινῆς ἀνθοσεωδιᾶς,

ντροπῇ τῆς κόρης, τοῦ παιδιοῦ χαρά... Πῶς ἀλλάζουν καὶ εἰκόνα καὶ ἁρμονία; Ἔνας Ἀλκίδης μέσα μου βροντᾷ·

—Ἐύπνα, κ' ἐμπρός! οἱ σταῦλοι νὰ τοῦ Ἀύγεια!

11

Τῆς φλόγιζε κ' ἡ ἀγάπη τὴν καρδιά καὶ τὸ χεράκι ἀπλώθηκε τῆς νιᾶς νὰ κόψη ἓνα κλαδάκι ἀπ' τὰ κλαδιά

τῆς πυκνοφουντωμένης μυρσινιάς. Κ' ἡ μυρσινιά τῆς εἶπε— ὦ κόρη, μὴ! Ζῶ τώρα μιά ζωὴ ὑποταχτικιάς,

δλο τὸ βιός μου θὰ μοῦ χρειαστῇ, νὰ χαρίσω οὔτε φύλλο δὲ μπορῶ, δὲν εἶμαι τώρα τοῦ ἔρωτα δεντροί,

τῆς ἐκδίκησης εἶμαι τὸ ἱερό. Στὰ κλωνάρια μου κάποιος ἀποκάτου μοῦ ἐμπιστεύτηκε κάποιον θησαυρό,

σπαδιά, μαχαίρια· Ἀρμόδιος τόνομά του.—

12

Τοῦ διαλεχτοῦ ἢ τοῦ πλήθους, θὲς δὲ θέλεις,

κὶ ὅποια σκέψη ταράξεις καὶ καρδιά, σὰ σκάλισμα στὴν πέτρα μιᾶς Πεντέλης,

στὸ Λόγο ἀπάνον δούλευε γερά καὶ γνωστικὰ τὸ στίχο σου, τεχνί ης· ἄλλοιως, μιᾶς Λάμιας τέρατα παιδιά

πάντα ὅσα τραγουδᾶς κὶ ὅσα κηρύττεις. Ἡ Μοῦσα εἶν' ἡ θεὰ τῆς ὁμορφιάς κὶ ὁ στίχος τοῦ σοφοῦ ρυθμοῦ μαγνήτης.

Σὲ χρυσάφι καὶ σμάλτο νὰ κερνάς τὸ θεῖο ποιό· σ' ὅποιο ποιῆρι καὶ ὅπως, ποιητῆς δὲν εἶσαι, ἂν τὸ κρασί γυρνᾶς· κάπελας θᾶσαι ἢ θᾶσαι χαροκόπος.

13

(Ἡ ζωὴ μου περνᾷ σκυμμένη σκλάβα μέσ' στοῦ βιβλίου τὸ μαλακὸ χαρέμι.) Ψυχῇ μου, πέτα ἀσκλάβωτη, καὶ τράβα,

σὲ καρτερᾶν οἱ θάλασσες κ' οἱ ἀνέμοι. (Ἡ ζωὴ μου, κουλουριαστὸ σκουλήκι, κ' ἐνὸς ἴσκιου τὸ γγίξιμο τὸ τρέμει)

Μὲ ὄλανοιγμένην ἀγκυλιὰ μιὰ Νίκη σὲ προσμένει στοῦ δρόμου σου τὴν ἄκρη. Ψυχῇ, ἄς οὐρλιάζουν καταπόδι οἱ λύκοι.

(Ἡ ζωὴ μου περνᾷ, κ' εἶναι τὸ δάκρυ μιᾶς ἀρρώστιας, ὁ βόγγος μιᾶς ἀσκήμιας.) Θὰ τραβῆξῃς πρὸς τῶν Καιρῶν τὰ μάκρη, Ψυχῇ, κάτου ἀπ' τὴ σκέπη τῆς Πολύμνιας.

14

Ἡ τύχη μᾶς ἀντάμωσε τοὺς δυὸ μιὰ συγμῇ στὴν ἀκάθαρτη ἀγορά. Εἶχα τριάντα χρόνια νὰ σὲ διῶ,

εἶσουν ἐσὺ τῆς νύτῃς μου ἢ χαρά. Μᾶς γελάσαν ξανὰ οἱ φευγάτοι χρόνοι, καὶ βιαστικὰ κὶ ἀπάντεχα ἐκεῖ δὰ

τῶν ἐρώτων τὰ θάνατο τᾶνδόνι ξανόρχισε τὸ θεῖο κελαϊδισμό· στὸν κῆπο νά! τάγιόκλημα φουντώνει,

νὰ τὸ κορμί σου τὸ λαχταριστό... —Χοντροῖ γυναίκα τσακισμένη ἐσὺ, καὶ σωμένος ψαρύτριχος ἐγὼ!—

Καὶ χωριστήκαμε ἦσυχα. Ἡ ζωὴ.

15

Πεθαίνω· γῦρο ἐλάτε οἱ κληρονόμοι νὰ μοιράσω τὰμοίραστο τὸ βιός μου· τῆς Τέχνης οἱ κορφὲς πολλὲς καὶ οἱ δρόμοι.

—Τῆς ἄρπας μου ψυχῇ ἢ ψυχῇ τοῦ κόσμου· στὰ χέρια σου τὴν ἄρπα τὴν ἀφίνω. —Σ' ἐσένα δίνω, (τὸ εἶχα σὰν τὸ φῶς μου),

τῶν κρυμμένων καμηῶν τὸ μαντολίνο. —Πάρ' ἐσὺ τῇ βουνήσια ἀπλῇ φλογέρα· —Κ' ἐσὺ τὴν τραχειὰ σάλπιγγα. —Καὶ κείνο

τὸ βούνευρο γιὰ σένα.— Ἐσὺ ἐδῶ πέρα Χρυσὸ κοντόλι θᾶβρης φυλαμένο· —Μὰ ἐσὺ; Μὰ ἐσὺ μολέβεις τὸν ἀέρα· σ' ἐσένα τὴν κατάρα μου!—Πεθαίνω.

16

Μακάριοι πὸν πεινᾶν καὶ πὸν διψᾶνε Δικαιοσύνη. Μιά τύφλα ἐδῶ νικᾷ. Ὅσα μπροστὰ τραβᾶν παραπατᾶνε.

Τὰ μάτια σου, Ὁμορφιά, τὰ οὐρανικά· πότε κοντόφωτα εἶναι πότε κλειοῦνται· ἐδῶ τάντρικεια καὶ τὰ γκαρδιακά

ξεχάνουν καὶ δειλιάζουν κὶ ἀπαρνοῦνται. Ἐδῶ τὰ δῶρα ἀπὸ τὴν Καλοσύνη σ' ἀνάξιους ἀσυλλόγιστα σκορπιοῦνται.

Ὅμοια τὸ φῶς ἢ τὴ φωτιά της δίνει σὲ πονηροὺς ἢ ἀγάπη καὶ σὲ ἄγρους. —Μόνη ἀσφαλεῖ, ὅλη μάτι, ὦ Δικαιοσύνη,

ὅλη ἀντριεῖα, ὅλη θύμηση, ὅλη νοῦς!

17

Χαλκόπλαστος γιὰ πάντα καβαλλάρης ὁ στοχασμένος νὰ Κολοκοτρώνης! —Τὰ φύσημά σου πὸν θὰ ξαναπάρης;

Κάπου τὸ χέρι ἀπλώνεις· ἴπου τὰπλώνεις; —Μακριὰ, πολὺ μακριὰ, πέρα, ἄλλου πέρα! Σ' τᾶγνὰ· δὲν τὰ πατάς, δὲν τὰ ζυγώνεις·

στὸν πόλεμο, στῶν δλων τὸν πατέρα, στὴ ρίζα, στὴν ἀγράμματη σοφία, στὴν κλεφτουριά, στοῦ Τούρκου τὴ φοβέρα!—

—Καὶ γῦρο σου κὶ ὀμπρός σου ἡ Πολιτεία μὲ τὰ λογιῆς παλάτια τὰ πλατιά, σκολειὰ, καζάρμες, θέατρα, ὑπουργεῖα;—

Μ' ἀποκριθῇ.—ΤΣΕΚΟΥΡΙ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ

Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ. Νὰ κοιτάξουμε.
Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ. Ἄς κοιτάξουμε.
Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ. Ἡ γνώμη μου εἶναι..... (Σκέφτεται λίγο ἔπειτα δυνατώτερα). Ναι, ἡ γνώμη μου εἶναι....
Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (μπαίνοντας κείνη τὴ στιγμή). Σὲ καλὴ ὥρα ἦρθα νὰκούσω καὶ γὼ τὴ γνώμη σας...
Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ (μαζωμένα). Δηλαδή λέγαμε...
Ο ΑΓΑΥΚΑΝΤΟΣ. Ἐσὺ ἔλεγες...Δὲ λέγαμε.
Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ. Ὁ κ. Γυαλιστός, ναι, μὰ ὁ λόγος μας εἶτανε....
Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (γελώντας).Μὰ ἐπιτέλους...Μήπως, κ. Γυαλιστέ, θέλατε νὰ πῆτε τίποτα πὸν δὲν ἔπρεπε νὰν τὰκούσω ἐγὼ ;
Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ. Ὅχι δὰ !...Μπᾶ !...Τὸ ἐναντίο....
Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (γελαστά). Τότε ἄς τὰκούσουμε.... Κύριε Γυαλιστέ...
Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ. Ὁ κ. Ἀγλύκαντος, σὰ γεροντώτερος, ἔχει σειρά νὰ μιλήσει πρώτος...
Ο ΑΓΑΥΚΑΝΤΟΣ. Ἄ, μπᾶ !...Ὁ κ. Καλόκαρδος, σὰν ἀρχηγὸς τοῦ συδυασμοῦ...
Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Καλά. Ὅπως ἀγαπάτε...
Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ (κουμπιάζοντας). Λέγαμε γιὰ

τὸ λόγο σου...Ἐέρεις...Δὲ συμφέρνει...Πῶς νὰ σ' τὸ πῶ...Εἶναι κάπως βαρὺς...
Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (σοβαρά). Βαρὺς ;
Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ. Ὅχι καὶ τόσο, μὰ μποροῦσε ὅπωςδῆποτε νὰ μιλήσει κανεὶς στὸ λαό...κάπως διπλωματικά...δηλαδή εὐγενικώτερα...
Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (ἦσυχα, ὄχι μὲ στόμφο). Μιά διπλωματία καὶ μιὰ εὐγένεια ἔξερω ἐγὼ, τὴ διπλωματία καὶ τὴν εὐγένεια τῆς Ἀλήθειας. Ἐλάττωμά μου ἴσως αὐτό, μὰ ἔτσι πλάστηκα.
Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ. Βέβαια, ἢ Ἀλήθεια...
Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Εἶστε νέος καὶ ἢ Ἀλήθεια εἶναι κάπως γριὰ καὶ οἱ νέοι δὲν τὴν δρέγουνται...
Ο ΑΓΑΥΚΑΝΤΟΣ (καροδεφνικά). Οἱ γέροι ὅμως;
Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Ὑπάρχουν καὶ γέροι πὸν τὰ νιάτα τοὺς ἀκολουθοῦν ἴσασιν τὸν τάφο, ἀπαράλλαχτα καθὼς ὑπάρχουν καὶ νέοι (κουμπιάζοντας τὸ Γυαλιστό) πὸν ἀπὸ τίς φασκιῆς τοὺς ἀκόμα τοὺς πιάνουν τὰ γερατειά. Μὰ καιρὸς δὲν εἶναι γιὰ φιλοσοφικὲς θεωρίες κὶ ἄς ξαναγυρίσουμε στὴν κουθέντα μας. Συντρόφοι εἴμαστε κὶ ἀνάγκη νὰ συναγρικηθοῦμε.
Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ. Καὶ μετὶς οἱ τρεῖς, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι τοῦ συδυασμοῦ μας, θέλουμε νὰ σᾶς παρακαλέσουμε, ἂν εἶναι δυνατό, νὰ μὴ μιλήσετε στὴν αὐ-

ριανὴ διαδήλωση....
Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (χαμογελώντας). Νὰ μὴ μιλήσω ;
Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ. Μὰ, κ. Γυαλιστέ !...Δὲν εἶπαμε αὐτό...Εἶπαμε νὰ παρακαλέσουμε τὸν κ. Στρωτὸ νὰ βγάλει ἀπὸ τὸ λόγο του τὸν παράγραφο πὸν μᾶς διάβασες πρὶν...
Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Ποιὸν παράγραφο ;
Ο ΑΓΑΥΚΑΝΤΟΣ. Τὴν μπόμπα !
Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (χαμογελώντας). Τὴν μπόμπα ;
Ἐχει καμιά μπόμπα ὁ λόγος μου ;
Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ (παίροντας τὰ χερόγραφα ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ διαβάζοντας). «...Καινούριους πολιτικούς θεοὺς σᾶς φέρνουμε, ἄγριους θεοὺς, αἱματοπότες καὶ σᾶς ζητάμε νὰν τοὺς προσκυνήσετε. Δὲ διακονεῖται τὸν ψῆφο σας, τὸν ἀπαιτοῦμε...»
Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (παίροντας τὰ χερόγραφα ἀπὸ τὰ χέρια του). Παρακαλῶ.... Μήπως πιάσει ἢ μπόμπα καὶ σᾶς τινάζει στὸν ἀέρα...(Τὰ βάζει στὴ μέσσα τσέπη τοῦ σουρτουκόου του).
Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ. Αὐτὸν τὸν παράγραφο νὰ βγάλεις...
Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (ἦσυχα). Οὔτε ἓνα νί.
Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ. Μὰ χαντακωνόμαστε.

